

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φερόμενον κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χάριτι ἡμῶν ὑπηρεσίᾳ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φερόμενον ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τριμήνος . . . 2,50

Τριμήνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἰσὺοῦ μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Δεκεμβρίου 1910

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 3

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:—Τὴν 13 τοῦ Τριμηνοῦ, ὅταν ἡ Συμβατικὴ Συνέλευσις ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας της, εἰς τὸ Παρεῖσι ἐξεργάσθη στάσις. Ὁ στρατηγὸς Ναπολέον Βοναπάρτης ἐπεφορτίσθη νὰ τὴν καταστείλῃ καὶ ἐκανονισθῇ τοὺς στασιαστὰς, τοὺς συνηθροισμένους εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ρόκκου. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ ῥάπτης Ποθητὸς Κορμάς, πατέρας τοῦ μικροῦ Θεμιστοκλέους-Λουδοβίκου. Ὁ Λουδοβίκος μὲ τὴν μικρὰν φίλην του Λευκοθέαν, μαθητευομένην χορευτρίαν, ἐπεχείρησαν νὰ ὑπάγουν ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸ κανόνι τοὺς ἐτρόμαξε καὶ τοὺς ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἐφλυάρισαν μὲ τὴν ἡσυχίαν των καὶ ἔκαμαν σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐνῶ τὰ δύο παιδιὰ ἐπερνοῦσαν τόσον ὥραϊα τὴν ταραχώδη ἐσπέραν τῆς 13 τοῦ Τριμηνοῦ, ὁ Βοναπάρτης ἔκαμαν τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὴν πολιτικὴν σκηνήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ μείνῃ τόσον ἐνδόξως ἐπὶ εἰκοσιν ἔτη.

Τὴν ἐνδεκάτην ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ θεάτρον Φαινὼ καὶ ἀνέλαμβανε τὴν διεύθυνσιν τῆς μάχης. Εἰς τὴν μίαν αἰσασταὶ ἦσαν νικημένοι, ἀλλὰ διακόσια πτώματα ἐκάλυπταν τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ρόκκου.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ τὸ πτώμα τοῦ ῥάπτου Κορμά.

Ἡ τύχη ἔχει τοιαύτας εἰρωνείας! Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσός του ἐναντίον πάσης ἐξουσίας, ὁ ἀδιόρθωτος ἐπαναστάτης εἶχεν ἀναμιχθῇ χωρὶς νὰ τὸ εἰξέυρη μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Δημοκρατίας του, καὶ εἶχε πέσῃ ὑπὸ τὰς δημοκρατικὰς σφαῖρας, εἰς τὰς τάξεις ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἤρχετο νὰ πολεμήσῃ!

Ὁ γηραιὸς πατριώτης, ὁ πολεμήσας τόσον γενναίως ὑπὸ τὸν Δυμουριὲ εἰς τὸ Βαλμὺ καὶ εἰς τὸ Ζεμμάπ, ἐπέπρωτο νὰ φονευθῇ ἀδόξως καὶ παραλόγως, ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ἐκείνου στρατηγοῦ, τοῦ ὁποίου πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶχε πάρῃ τὰ μέτρα διὰ μίαν καινούριαν στολὴν!

Γεῖτων ἔμπορος, ἐπιστρέφων εἰς τὸ

μαγαζί του καὶ ἰδὼν τὸν Θεμιστοκλῆ εἰς τὴν οὐραν τοῦ ἰδιοῦ του, τῷ ἀνήγγειλε τὴν θλιβεράν εἰδησιν :

— Τὶ κάνεις ἐδῶ, μικρὲ Κορμά ; ὁ πατέρας σου σκοτώθηκε ἀπὸ τὸ στρατηγὸ Βοναπάρτη ἐπὶ τὸν Ἅϊ-Ρόκκο!

Εἰς τὰς λέξεις αὐτάς ὁ μικρὸς ὀλίγον ἐλείψε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἄν δὲν τὸν ἐκρατοῦσεν ἡ Λευκοθέα, θὰ ἐπιπτεν...

Ἡ εἰδησις τῷ ἐφάνη τόσον φοβερά, ἀλλὰ καὶ τόσον παρὰδοξος, τόσον ἀδύνατος !

— Δὲν τὸ πιστεύω ! ἀνέκραξε μάλιστα συνήλθεν ἀπὸ τὴν πρῶτην κατὰ-πλήξιν· γιὰτὶ θὰ ἐσχότωναν τὸν πατέρα μου, τὸν καλὸ πατριώτη, τὸν δημοκρατικόν ;...

Καὶ ἀφίσας τὴν Λευκοθέαν, ἡ ὁποία ἔκλαιε, ἤρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Τὰ περὶ-χωρὰ ἦσαν σχεδὸν ἔρημα καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι ἐφυλάσσοντο ἀπὸ στρατιώτας.

Αὐτοὶ ἠθέλησαν νὰ ἐμποδίσουν τὸ παιδί, ἀλλ' ἄμα ἤκουσαν ὅτι ἐπήγαινε νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα του ποῦ ἐσκοτώθη, τὸ ἔλυον καὶ τὸ ἄφισαν νὰ περάσῃ εἰς τὸ κενὸν τετράγωνον, ὅπου κατέκειντο τὰ πτώματα τῶν θυμάτων. Ἰπὸ τὸ φῶς τῶν δάδων καὶ τῶν φανῶν ποῦ ἐφωτίζαν τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν σκηνήν, ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνεγνώρισε γρήγορα τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία ἔκλαιεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ συζύγου της.

Ἐτρεξε καὶ ἐρείφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

— Μαμμάκα μου ! ἀνέκραξεν· ἀλήθεια λοιπόν, ὁ μπαμπᾶς σκοτώθηκε ;

— Ἰδέε, παιδί μου, τῷ εἶπεν ἀπλῶς ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα, δείχνουσα τὸ ἀκίνητον σῶμα τοῦ ῥάπτου, στηριγμένον εἰς τὰ κάγκελα τῆς ἐκκλησίας· ἰδέε τί τὸν ἔκαμαν τὸν κακόμοιρον τὸν ἄντρα μου ! ἰδέε τί τὸν ἔκαμαν ὁ Βοναπάρτης τὸν πατέρα σου !

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐγονάτισε κλαίων καὶ ἡσπάσθη εὐλαβῶς εἰς τὸ μέτωπον τὸν γέροντα ἐπαναστάτην.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία στρατιωτικὴ συνοδεία, τῆς ὁποίας προηγείτο ἰλη οὐσσάρων, ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου.

Ἦτο ὁ Βοναπάρτης, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε μίαν τελευταίαν περιπολίαν, πρὶν ὑπάγῃ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν Συμβατικὴν Συ-

νέλευσιν ὅτι ἦτο νικητὴς...

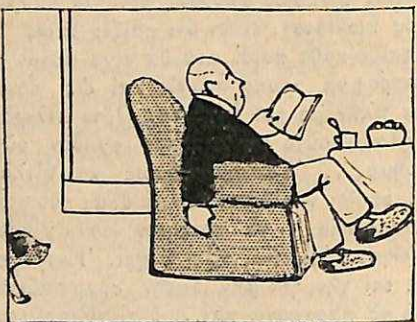
Ἐπροχώρει ὡρὸς καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τοῦ βραδυποροῦντος ἵππου του, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐμετροῦσε τοὺς νεκρούς, ἀκομὴ δὲ καὶ ὡς νὰ ἐντρέπετο διότι εἶχεν ἀναγκασθῇ νὰ διευθύνῃ τὰ κανόνια τοῦ ἐναντίου Γάλλων, συμπολιτῶν του...

Ὅταν ἐφθασε πλησίον τοῦ συμπλέγματος, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν ἡ μητέρα καὶ τὸ παιδί κλαίοντες ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ῥάπτου, ἐσταμάτησε, προσπαθῶν νὰ

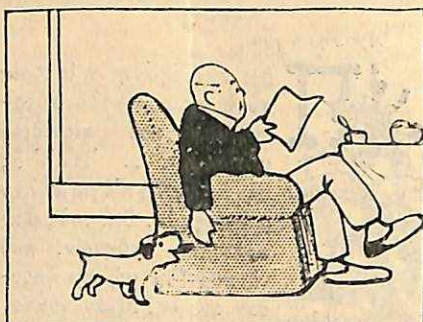

«Διδάσκαλε, εἶπεν ἡ Λευκοθέα, ἰδοὺ ὁ φίλος μου Θεμῆς !...» (Σελ. 23, στ. α'.)

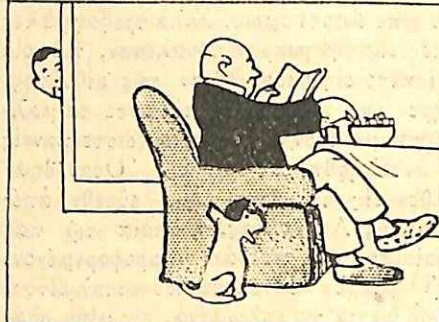
ΜΙΑ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

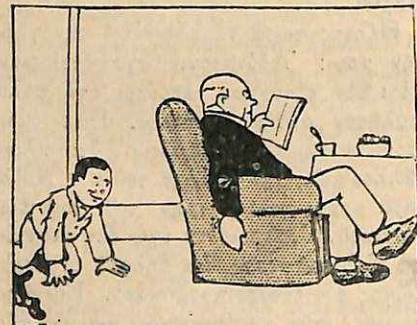
Ο Αζώρ: — Άς γλύψω λιγάκι το χεράκι του αφεντούλη μου, μήπως και μου δώσει πάλι κανένα σβολάκι ζαχαρούλα...

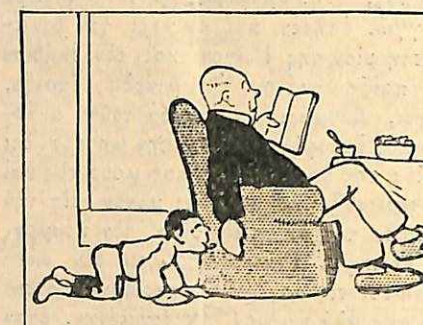
Ο κύριος Αγαθόπουλος: Έσύ είσαι, σκυλάκι μου; Έσύ είσαι, Αζώρ μου, χρυσό μου; Τί θέλεις πάλι, γλυκό μου παιδί;...

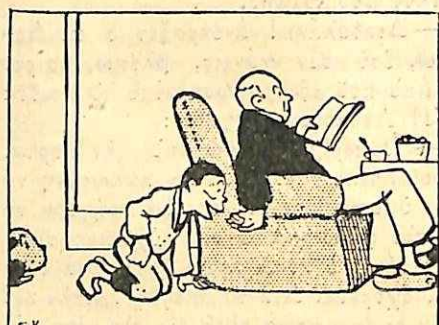
Ζαχαρούλα, ε;... Στάσου να σου δώσω εγώ, χρυσό μου, ένα σβολάκι, να το τραγανήσεις και να μου γλυκαθής... Νά!

Ο Τότης: — Νά μετ' ιδέα! Άν έκανα κ' εγώ το ίδιο;... Για να ίδουμε!

Ο κύριος Αγαθόπουλος: — Πάλι έσύ είσαι, Αζώρ; Και πάλι ζάχαρι θέλεις, κατερ-

γαράκι μου;... Νά, πάρε, ακόμη ένα σβολάκι, και άφισέ με πιά ήσυχο να διαβάσω...

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

[Τό θανμάσιον τούτο διήγημα, αναφερόμενον εις την εν Αθήναις διδασκαλίαν του Αποστόλου Παύλου και την υπ' αυτού ιδρυσιν της πρώτης χριστιανικής Εκκλησίας, έγραφη υπό του Γάλλου ακαδημαϊκού Emile Gebhart. Έδημοσιεύθη δε εσχάτως εις την «Grecia», τό νέον παρισινόν περιοδικόν, τό οποίον δημοσιεύει αποκλειστικώς έργα αναφερόμενα εις την Ελλάδα ή έργα συγχρόνων Ελλήνων συγγραφέων μεταφρασμένα εις την γαλλικήν. Δύο ώραίαι εικόνες, αι οποίαι τό συνοδεύουν, θα δημοσιευθών με τό τέλος του εις τό προσεχές. — Σ.τ.Δ.]

Ο Απóstολος Παύλος εξήλθεν από τον Άρειον Πάγον πολύ συγχυσμένος. Είχεν έμυλήσει ενώπιον των Αθηναίων αρχόντων περί του Άγνωστου Θεού, του οποίου είχεν ιδή το αίνιγμα-τάδες έχως χαραγμένον επί στήλης, εις τό ήμίφως σποιας στοάς. Πολλήν ώραν έπίστευεν ότι ο λόγος του εγοήτευε τους ώραίους εκείνους γέροντας, έπειδή τον ήκουαν με προσοχήν· αλλά μόλις ήρχισε να έμιλή περί Ιησού Χριστού αναστάτος εκ νεκρών, γέλωτες κατ' άρχάς συγκατημένον, κατόπιν ψίθυρος άγανακτήσεως και τέλος θόρυβος σαρκαστικός διέκοψαν τό κήρυγμά του.

«Θά σέ ακούσωμεν άλλην ήμέραν όταν θα έχωμεν καιρόν, έφώναξαν έγειρόμενοι, διότι αυτήν την ώραν αι αύλη-τρίδες παίζουν υπό τους πλατάνους του

Γλισσού». — Και ο Απóstολος περίλυπος, ταπεινωμένος, κατήλθε προς την πόλιν διά της τραχείας κλίμακος της λατομής εις τό βράχον, εκεί πλησίον της Ακροπόλεως.

Ήτο μεσημέρι. Τό λευκόν φώς έπίπετε γαλήνιον από του αιθρίου ούρανού επί των λευκών οικιών της πόλεως, επί των μαρμαρίνων ναών με τάς χρυσοκτρίνους αποχρώσεις και επί της ληθαργούσης έξοχής. Ο Παύλος ύψωσε τους όφθαλμούς προς την Ακρόπολιν και έξαφνα, θαμβωθείς, έκλινε την κεφαλήν. Ήσθάνετο τον έαυτόν του σινοει καταβεβλημένον υπό της θρησκευτικής δόξης των Αθηνών. Είς τό Ιερόν αυτό πάσης ποιήσεως και πάσης σοφίας, ο μικρόσωμος Έβραϊός της Ταρσού ανανάλυπτε μίαν ανθρώπινην πολύ προηγμένη, πολύ υπερήφανον, ή οποία δεν ήθελε διόλου να έννοήση τό μυστήριον του Έσταυρωμένου. Θά τον ήκουαν ίσως, άφελή προφήτην ενός Θεού όλιγώτερον τρομερού από τον Σέραπιν· δεν θα τον έκακοποιούν, ούτε θα τον άπειδίωκαν από την εύγενή πόλιν· αλλά διά ποίου θαύματος θα κατώρθωνε να συγκινήση την ψυχήν του λαού εκείνου, ο οποίος δεν έλάτρευε παρά την ώραίότητα και ούδέποτε θα ήνοιγε τους ναούς του εις ένα Θεόν ταπεινόν, αίμαάσσοντα, ά-

κανθοστεφανωμένον, μαστιγωμένον και προσηλωμένον επί του ξύλου εν τώ μέσω δύο ληστών;

Ο Παύλος εδάδιζεν εν τώ μέσω κυπαρίων μεροδοάφνας, κρίνους και άλλας, όπου κομψά μαρμαρίνα αγαλματίδια, θεοί προσφιλείς και θεληκτικοί, ανεφαίνοντο μισοσκεπασμένοι από τάς συστάδας των ανθέων. Καθ' όδον συνήντα νέους, έφήβους και παιδιά μ' έλαφράς γλαμύδας λευκάς, οι όποιοι τον επλησίαζαν και τον έπολιόρχουν με άλλεπαλλήλους έρωτήσεις:

«Άπό που έρχεσαι; Που πηγαίνεις; Ή Ιερουσαλήμ; Είς τόσον ώραία πόλις όσον αι Αθήναι; Διατί οι Έβραϊοί δεν λατρεύουν ούτε Απóλλωνα ούτε Άφροδίτην; Διατί έγκατέλειψες τον παλαιόν θεόν των Έβραίων; Ήτο, μās λέγουν, θεός τρομερός· άλλ' ήτο άράγε ισχυρός ως τον Δία, πονηρός ως τον Έρμήν και γέρονώς τον Κρόνον; Μήπως απέθανε και αυτός όπως ο Χριστός, του οποίου είσαι ίερεύς; Προς τί μās φέρεις ένα θεόν, ο οποίος δεν ανεστήθη παρά μίαν μόνον φοράν; Δεν γνωρίζεις ότι ήμείς έχομεν τον Αδωνιν, πάντοτε νέον, πάντοτε ώραϊόν ωραιότερον από τους έφήβους του Πραξιτέλους, ο οποίος άποθνήσκει κατ' έτος και κατ' έτος αναγεννάται, μαζί με τους πρώτους άσφοδέλους;»

Ο Απóstολος, ζαλισμένος ως υπό

του βόμβου σμήνους μελισσών, δεν άπεκρίνετο διόλου· άλλ' εις κάθε βήμα ή άγωνία του ήύξανεν. Θά έπρωτίμα καεν-τρεχίεις σαρκασμούς ή ύβρεις. Οι Αθηναίοι ώρισμένως διέφευγον τό άμφίβληστον του λόγου του, διότι ήσαν πολύ μαλακοί ώστε να πολμήση να τους ύποτάξη διά της βίας της πίστεώς του. Ένας νεανίσκος τώ προσέφερε γελαστός άνοδομένην από έρυθράς ανεμώνας· μία νεάνις, κατημένη παρά την ρίζαν μιάς συκής, επί του διαζώματος μιάς στέρνας, έπαίξε με δύο περιστέρας, των οποίων αι πέρυγες ήσαν ύποκόνανοι. Έμειδιάσε προς τον έξόν διαβάτην, τερπίζουσα εν άσμα της Σαφφούς περιπαθείς, προσερχόμενον από τάς ακτάς, τάς όποιας βρέχει τό Ιόνιον πέλα-

γος. Ένόμισεν ως να ήκουσε κάποιαν φωνήν, ή οποία τώ έλεγε: «Ή θρησκεία που κηρύττεις είνε πολύ μελαγχολική και πολύ άγνή. Άρises εις την χαράν των αυτά τα παιδιά, ύστερογέννητα ενός κόσμου, ο όποιος μετ' όλίγον δεν θα γνωρίξη πλέον χαράν!»

Και σιγά-σιγά άπεκρίθη: «Κύριε! αγαπώ αυτόν τον λαόν και διά τουτο ήθέλησα να σου δώσω την ψυχήν του!» Οι νεαροί Αθηναίοι, νομίσαντες ότι ο Παύλος είχε θυμώση μαζί των, άπεμακρόνησαν.

Διερχόμενος από τον Κολωνόν, είδε καθήμενον επί των βαθμίδων παλαιού ναΐσκου των Εϋμενίδων, ένα μεγαλοπρεπή γέροντα, ο όποιος έφερε μεταξωτόν μαν-

δύαν πορφυρούν και επί της κεφαλής λευκόν άνάδημα. Ήτο ο Χαρμίδης, εις τον όποιον οι φίλσοφοι άπηγόρευσαν να εισέρχεται εις τους κήπους των, διότι τους ώνόμαζε σοφιστάς και άγύρτας. Οι Αθηναίοι όμως τον έτίμων διά την άρετήν του.

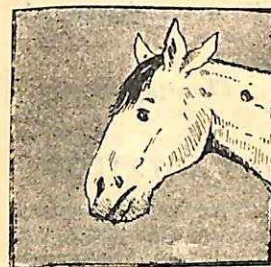
Ίδων τον Παύλον, ο Χαρμίδης ήγγέροη και τείνων τάς χειράς προς τον ξένον: — Είσαι ο Έβραϊός, τον όποιον αυτή ή πόλις δεν θέλει νακούση; τώ είπεν. Έγώ είμαι πρόθυμος. Έρρίπησα εις όλας τάς Σχολάς, έσπούδασα όλα τα συστήματα και βαρέθηκα πλέον την άρετήν μου.

— Έλθέ, άπεκρίθη ο Παύλος θα σου δείξω τον δρόμον προς την αλήθειαν και την ζωήν.

(Έπεται τό τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

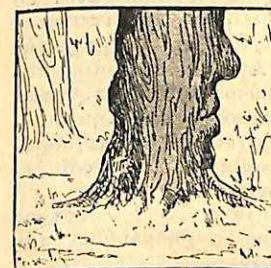
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Άλογον με τρία αυτιά

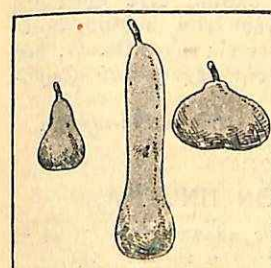
Τό άλογον αυτό άνήκει εις τον κ. Ντουάζ, από την βόρειον Γαλλίαν. Έχει τρία αυτιά, πολύ καλοσχηματισμένα, και δεν φαίνεται να ύποφέρη, καθόλου από την πληθώραν αυτήν των ακουστικών πόρων. Ή εικών μας είνε πιστόν αντίγραφον φωτογραφίας.

Περίεργος κορμός δένδρου

Τό δένδρον αυτό εύρίσκεται εις τό δάσος του κ. Τάλμποτ, κτηματίου των περιχώρων του Ένβελδ. Όπως βλέπετε εις την εικών, ο κορμός του σχηματίζει αρκετά καθαρά την κατατομήν ενός ανθρώπινου προσώπου.

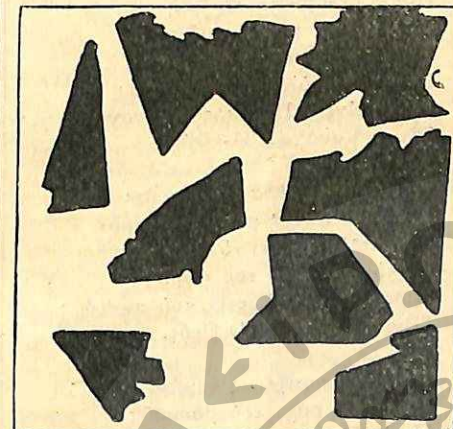
Τά άκρα συναντώνται

Ίδου τρία άχλάδια· τό προς τά δεξιά καθώς και τό εν τώ μέσω της εικόνας, εύρέθησαν επί του αυτού κλώνου, έχουν δε πολύ διαφορετικόν σχήμα και πολύ παράδοξον και τά δύο: Τό έν πεπλατυσμένον, τό άλλο υπέρμακρον. Τό τρίτον άχλάδι, τό

προς τάριστερά της είκόνος, έπέθη διά να γίνη ή σύγκρισις μεταξύ αυτού, τό όποιον είνε κοινού μεγέθους, και των άλλων δύο, τά όποια είνε υπερφυσικά.

Παίγνιον

Να συναρμολογηθών τά όκτώ αυτά μαύρα κομμάτια επάνω εις έν λευκόν τετράγωνον, ώστε να σχηματισθώ έν τώ μέσω αυτόν, λευκή, μία χωρική μορφή. Δεν είνε ανάγκη να στείλετε την λύσιν· δημοσιεύεται άπλως χάριν διασκεδάσεως.

Μαγική Εικών

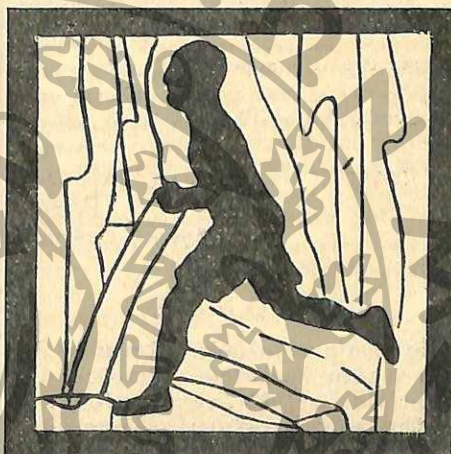

Ο χωροφύλαξ αυτός κυνηγά δύο λω-

ποδύτας. Είμπορείτε να τους ανακαλύψετε;

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τάς Αθήνας, τάς Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη την λύσιν εις τό γραφείον μας (38, όδός Εϋριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με **μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τά όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθώ. Αναλόγως δε του ποσού τό όποιον θαποτελεσθώ από τά δεκάλεπτα, θα έγγραφώμεν και πάλιν **διά κλήρον** μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως **δωρεάν**, τον πρώτον κληρωθόσημον δι' έν έτος, τους δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Έάν κληρωθώ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθώ).

Ο Δρομέυς

Ίδου ο δρομέυς, ο όποιος σχηματίζεται έν άν κολληθών καταλήλωσ τά λευκά τεμάχια του Παίγνιου, τό όποιον έδημοσιεύθη εις τό 52ον φυλλάδιον.

Η λύσις

του Προβλήματος του Ιου φύλλου θα δημοσιευθώ εις τό προσεχές, διότι έχάθη τό κλισε τό όποιον είχαμεν έτοιμάσει, και τώρα πρέπει να γίνη άλλο.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και θρησκευτικά, εκδοθέντα υπό της „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσόδ. φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Δευκωμία μυθικῶν, ἑκάστον τετραδίων φρ. 0,15
Δέσμη 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέσμη 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέσμη 25 τετραδίων φρ. 3,—

Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσόδ. φρ. 2,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδες) ἑκάστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι, φρ. 2,50.

Πρόας ὁ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρειοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Υπερ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἑμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτσίδου, φρ. 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 11 Ἰανουαρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 29 Ἰανουαρίου.

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δῶν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῇ Ἰαφελῷ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιεχί 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

21. Δεξιόγραφος

Ἡ ἐλπίσεν ἕνας θεὸς καὶ τῶν βοσκῶν προστάτης, Μαζὶ μὲ μίαν πρωτεύουσα χώρας ἐνδοξοτάτης Νὰ γίνουσι ἀχώριστοι οἱ δύο τοὺς ἕνα γράμμα.

Καὶ τώρα νὰ τὸ θάμμα:

Ἡχοι, φωνῆς ἀκούονται σαλπιγγῶν καὶ κυμάτων [βάλων] Γιατ' εἶνε ἀρχαία ἐορτὴ ἐκ τῶν πολὺ μεγάλων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σηματοφύρου Ἑλληνος

22—24. Συλλαβογράφοι καὶ Ἀναγραμματισμοὶ

α'). Φθόγγος μουσικῆς καὶ γράμμα

Ἐκαμιν εὐθὺς τὸ θάμμα, Ζῶσι ὥραιο τοῦ σπιτιοῦ.

β'). Ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ Μ' ἄλλο γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου, Κάνουν γλύσιμα καλὰ.

γ'). Ἐνα σίγμα ἂν προσθέσω Καὶ τὸ ἀναγραμματίσω, Μὲ αὐτὸ θὰ σχηματίσω

Στόλισμα καθε σπιτιοῦ, Μάλιστα τοῦ σαλονιοῦ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλοφίας τοῦ Βασιλεῦς

25. Μεταγραμματισμοὶ

Εἰς τὴν τσέπη πάντα μ' ἔχεις Καὶ πολὺ σοὺ χρησιμεύει Καλοκαίρι καὶ χειμῶνα.

Ἄν μᾶλλάζης τὸ κεφάλι,

Νύχτα—μέρα θὰ μὲ βλέπης

Ἐμπροσὰ εἰς τὴν εἰκόνα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

26. Δημῶδες Αἶνιγμα

Τὸ λάκκο λάκκο πήγαινα,

Εὗρισκα μὲ πέρδικα,

Τὰ φτερά τῆς ἔτρωγα,

Τὸ κορμὶ τῆς πέταγα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μακεδόνα

27. Γωνία

+ * * * * * = Στρατηγὸς Μ. Ἀλεξ.

* * * * * = Νῆσος τοῦ Ἰονίου.

* * * * * = Ἀρχαῖος ποιητής.

* * * * * = Ἀρχ. πόλις τ. Ἀσίας

* * * * * = Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

* * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

+ * * * * * = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.

Οἱ σταυροὶ διδάσκει γλύπτει.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὀνειρεμένη Πατρίδα

28. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

Ἐξεταζόμενος εἰς τὴν ἀριθμητικὴν ὁ μικρὸς Τάκης, ἀπαγγέλλει κατὰ σειρὰν τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς: 5, 6, 30, 2, 6, 12, 3, 15, 1, 6, 6, 1, 7, 750. Τί τοῦ εἶχαν δώση νὰ κάμῃ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ὀνειρεμένη Φυχῆς

29. Ἀκροστιχίς

Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον ῥήτορα;

1, Ἄρτυμα· 2, Στοιχεῖον· 3, Γυνή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης· 4, Ἀγαπητὸν πρόσωπον· 5, Υἱὸς τοῦ Πριάμου· 6, Οὐράνιον σῶμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Οὐτινός

30. Φωνηεντόλιπον

ν - τ - δ - κ - στ - μν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικρομύγα

31. Γρίφος

οἱ οἱ

οἱ μ' οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

οἱ οἱ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17

495. Δανία (Δάν, Ἰα.)—496. Κόραξ—Θώραξ.
497. ΜΥΣ 498-502. Τῇ προσθήκῃ Γ Δ Ω Ρ τοῦ Ε: ἔξοδος, Νάξος, Ἰε-
Σ Ω Ρ Ο Σ ραξ, κλίμαξ, ἀναξ.—503.
Ρ Ο Δ Η ΙΤΑΛΙΑ (γάρκισσος, σί-
Σ Η Μ Τος, ΜαρΔῶν, ἀδεΛ-
φός, Ἀἰλῆς, Ἰαπλῶν). — 504. Ὁ ἀπερί-
σκεπτος νέος μετανοεῖ γέρον. — 505. Ἡ ση-
μαία εἶνε ἐμβλημα ἱερὸν (εἰς τὴν μὲν α τὴν ε ἐν
βλῇ—μα ἱερῶν.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι δλονεν καταρτίζομεν τοὺς τόμους τοῦ 1910 καὶ περὶ τὸν ἀρ-
γότερον νὰ μὴ περισσεύσουν χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1ου ΦΥΛΛΟΥ
[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 17]

ΑΘΗΝΩΝ Γεωργ. Σ. Σκανδάλης, Χρ. Ματθαίου, Ἡλ. Σπ. Κανίλλης, Εὐαγ. Ἐμ. Ρουσοπού-
λος, Εὐαγ. Ἀντ. Νομικός, Ὡρίων Θ. Θεοδόπουλος,
Μιχ. Ἀντ. Παπαγεωργίου, Γεωργ. Βλαχάπουλος,
Ξένια Δαυηλάτη, Ἀλκιβ. Β. Σπυράκης, Νικ. Σ.
Ἀποστολάκης, Καίτη Στάη.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ Ἀθ. Π. Μιμήγκας, Β. Μ. Κῦρης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΙΓΙΟΥ Ἀ. Κυριαζοπούλου.
ΑΝΔΡΟΥ Ἀντ. Μ. Δεγερούσης.
ΑΡΓΑΛΑΣΤΗΣ Ἀ. Ε. Καρακλῆς.
ΒΟΛΟΥ Ἀντ. Ἀργυροπούλου, Ἰωάν. Φίλιππος.
ΓΥΘΕΙΟΥ Δημήτριος Ἀντ. Φαργγιάς, Ἐνδοξος
Μάνη.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ Φιφὴ Γ. Σκάρα, Ἀγγελικὴ Στρά-
τη, Ἀναστ. Σ. Τηληγάδης, Μενεκράτης. Μάρκος
Σ. Ναξός.
ΛΑΥΡΙΟΥ Ἀντ. Αἰβάντος.
ΛΗΣΟΡΡΙΟΥ Μηνᾶς Ἀ. Μαρκετίτης, Ἀσπα-
σία Ἀντ. Παλαρινού.
ΠΑΤΡΩΝ Στυλ. Γ. Παπαφραδάκης,
ΣΠΑΡΤΗΣ Ἰωάν. Γ. Κόντης, Κωνστ. Γ. Ρα-
σογιάννης, Ἀθ. Γ. Βαλασάκης.
ΣΥΡΟΥ Γεωργ. Π. Γιαννουκάκης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ Γ. Γ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ Γ. Μοάτσος.
ΖΙΦΤΑΣ Ἀνδρέην Τελεῶν.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ Θ. Χρ. Χρηστίδης, (52) Παναγ.
Ι. Σακελλάριος, (52) Μερόπη Μιχῆ, (51)
ΝΟΒΟΡΩΣΣΙΣΚ Σοφία Κωνσταντινίδου, (51)
ΠΟΡΤ-ΣΑ-Ι-Δ Σονάτα τοῦ Διαβόλου (52) Καλ-
κιστὴ Β. Παρῶνα, (52) Ἰουλίτ. Ν. Νιγη, (52)
Γεωργ. Γ. Διμαντάκης, (52) Ποθητὴ Γ. Μανραν-
τῶν, (52) Καλλιόπη Γ. Καθρίπτου, (52) Καίτη
Ν. Δημητριάδου, (52) Μαρία Κυριακίδου, (52)
Ἀννα Μ. Χανδῆ, (52) Καίτη Κυπριανού, (52)
Ἐλιν Σκοπελίτου, (52) Ἀθανασία Δέρρα, (52)
ΦΕΘΥΜΝΟΥ Μεχμέτ Γ. Σαϊτάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδρόνων δεθῆν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτιθέ-
σαν εἰς τὴν Κληροῖδα ἐκληρώθησαν δὲ οἱ ἐξῆς:
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Σ. ΤΗΛΙΓΑΔΗΣ ἐν Κερκυρᾷ
καὶ ΜΙΧ. ΑΘ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ὁδὸς Νοταρᾶ
ἐν Ἀθήναις, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνεγράφη δι' ἑξ
μῆς, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τρεῖς.

Πλεονάζουν λεπτὰ 30 διὰ τὸν προσεχὲς Διαγωνισμόν.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 13 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 11, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10.

Τόμοι 6 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1909

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 3 ταχυδρομικῶς 3,50. Χρυσόδ. φρ. 6 ταχυδρομικῶς 6,50.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 7 Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως 1910, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:

Ἄδεται φρ. 8 Χρυσόδετος φρ. 10.